

At man kunde komme til en vidtløftig Drøftelse, tvivler jeg ikke om, men at man skulde kunne opnaa noget bedre, tvivler jeg om. Alle de, der ere Tilhængere af den fri Teaterdrift, ville selvfølgelig mene, at der derved kunde opnaas noget meget bedre end det nuværende. Men nu vide ærede Medlemmer meget godt af mine Udtalelser ved 1ste Behandling af det tidligere Lovforslag, at jeg ikke anser den fri Teaterdrift for noget bedre end den nuværende Ordning, men at jeg tværtimod betragter den som aldeles ødelæggende for vort Teatervæsen. Der maatte da findes en eller anden Ordning, hvorved man ved mere eller mindre lovbundne Regler kom til en Indskrænkning af Teaterfriheden, ligesom man paa andre Punkter kan gøre Indskrænkninger i en eller anden Næringsvej af Hensyn til det almene Bedste, men jeg tror ikke, at man ad denne Vej kan opnaa noget bedre. Man kan meget godt paavise Manglerne ved det nuværende, men Vanskelighederne komme frem, naar man skal til at sætte noget andet og bedre i Stedet. Og jeg tror egentlig ikke — jeg ser fremdeles bort fra dem, der have forelsket sig i den fri Teaterdrift — at der er saa væsentlige Mangler ved den nuværende Ordning, at der er nogen Grund til at forsøge at opstille nogen anden. Jeg for mit Vedkommende har i det mindste aldrig — jeg taler nu alene om de københavnske Forhold og lade Forholdene uden for København ligge — her i København hørt nogen Beklagelse over, at den og den har faaet en Bevilling, og at en anden ikke har faaet en Bevilling, eller at en Person, som maatte egne sig til at faa en Bevilling, ikke har faaet den; naturligvis maa jeg undtage de Tilfælde, hvor han ikke har faaet den, fordi Justitsministeriet har fundet, at der ikke var Plads for flere Teatre. Derfor kan jeg ikke indse, hvad der skulde naas ved, at man forsøgte paa at sætte noget andet i Stedet for det nuværende, saa længe man ikke vil gaa ind paa den fri Teaterdrift, og derfor maa jeg for mit Vedkommende erklære, at jeg ikke kan gaa med til at lægge dette Baand paa den, der er Justitsminister, indtil man en Gang faar dette Spørgsmaal løst.

Hvad angaar § 1, saa er denne jo af underordnet Betydning, og jeg antager ikke, at man vil indskrænke Lovforslaget til § 1. Jeg vil dog med Hensyn dertil bemærke, at egentlig kan jeg ikke se, hvad der i Virkeligheden skal vindes ved den deri

indeholdte Bestemmelse. Den sidste ærede Taler hævdede ganske vist med stor Styrke, at naar man fik Bevillinger, der udløbe til forskellige Tider, var alt Haab om at faa en ny Teaterordning udslettet. Nu skal jeg for det første sige for mit Vedkommende — og jeg antager, det ogsaa vil være magtpaaliggende for enhver Justitsminister, i det mindste i adskillige Aar, eller saa længe der er Mulighed for, at dette Spørgsmaal kan opstaa — at jeg ikke skal undlade, naar der paa ny bliver Tale om at meddele Bevillinger, at tage et vist Hensyn til, at man kunde faa den Tilstand, at disse Bevillinger udløbe i det hele nogenlunde til samme Tid. Uden at paatage mig nogen Forpligtelse maa jeg sige, at det kunde jeg ikke have noget imod. Sætter man Pris derpaa, kan der arbejdes hen dertil. Men jeg tror ikke, det i Virkeligheden har stort paa sig. Jeg kan ikke se, hvorledes den Omstændighed, at disse Bevillinger maatte udløbe til forskellig Tid, i mindste Maade skulde være til Hinder for at lovgive paa dette Omraade, idet man jo altid ved en ny Lov paa det ene eller det andet Omraade tager et vist Hensyn til den bestaaende Tilstand, saa at hvis den ny Ordning giver forøgede Rettigheder, disse komme dem, der faa Bevillingerne, til gode, men i øvrigt Bevillingerne vedblive at bestaa, indtil de udløbe, hvorefter de ville blive at afløse af andre Bevillinger, overensstemmende med den ny Lovs Indhold. Nu siger man: Vi saa jo for 10 Aar siden, hvilken Vægt der blev lagt paa dette Punkt. Jeg tror nu ikke, at det i Virkeligheden var det, der var det bestemmende. Men man havde set, at man ikke kunde naa noget nyt Resultat den Gang; saa var det en bekvem Maade at komme bort fra Vanskelighederne, at man med sine Modstandere traf en Ordning, hvorved man sagde: nu lade vi det lige, og saa sørge vi for, at Bevillingerne udløbe paa samme Tid; naar der saa er gaaet 10 Aar, kunne vi se, hvorledes det stiller sig. Men jeg kan ikke se, hvad der skulde være i Vejen for, naar man havde 3 Bevillinger, en paa 5, en paa 8 og en paa 10 Aar, lige saa godt at vedtage en Lov, som om de alle udløb samtidig — naturligvis under tilbørligt Hensyn til, at Bevillingerne ikke udløbe samtidig. Jeg kan derfor heller ikke se, at der er nogen Grund til overhovedet at vedtage § 1. Med andre Ord, jeg kan ikke i det andet Ting anbefale dette Forslags Fremme. Kan man faa det andet Ting til at gaa ind